

Kommuner at blive staaende ved den Aldersgrænse, de selv have vedtaget i deres Vedtægter.

Endvidere vil jeg omtale Lukketiden. Forleden Dag var jeg ganske vist tilbøjelig til at antage, at den i Folketinget vedtagne Lukketid var bleven forandret for Københavns Vedkommende fra 4 til 3 Timer. Det var ikke rigtigt, jeg var nemlig ikke opmærksom paa, at der er vedtaget et Ændringsforslag, der var stillet af nogle Medlemmer i Landstinget, saaledes at Lukketiden egentlig er den samme: 4 Timer i København og paa Frederiksberg, 5 Timer andre Steder. Men her er der en meget væsentlig Forskel mellem Folketingets og Landstingets Affattelse. Det Forslag, der blev vedtaget i Folketinget, indeholder nemlig den Bestemmelse, at i Lukketiden skal der være lukket, og i den Tid skal der ikke kunne sidde Folk i Restaurationen, men Landstingets Forslag indeholder den Bestemmelse, at ganske vist skal der formelt være lukket i 4 Timer, men den, der er kommen indenfor Døren inden Lukketid, maa gerne have Lov til at blive siddende, idet Politiet kan tillade et bestemt Antal Beværtere at have Gæster siddende ogsaa i Lukketiden. Det forekommer mig at være en meget uheldig Bestemmelse, og jeg haaber, at det skal lykkes ved fortsat Forhandling mellem de to Ting at komme bort fra dette. Der er jo en Række Restaurationer her i København, som nu formelt have lukket i 3 Timer, men det vil kun sige, at naar det Klokkeslet er kommet — jeg tror, det er Kl. 1 —, da der skal lukkes, kunne ikke flere komme ind, men der skænkes, saa galt det skal være, for dem, der ere komne ind. Det forekommer mig, at det er et Forhold, der ikke bør taales. Man bør dog ogsaa her i København kunne finde sig i ikke at have Beværtning 24 Timer i Døgnet; man skulde dog tro, at naar man har Beværtning her i 20 Timer af Døgnet, maatte det være tilstrækkeligt.

Endnu vil jeg nævne Spørgsmaalet om en anden Regel for Næringsgift for Beværtere. Man havde i Kommissionens og i Folketingets Forslag en Bestemmelse, der gik ud paa, at Beværterne skulde beskattes efter deres Omsætning af berusende Drikke. Kommunen og Staten skulde have samme Indtægt af denne Skat, som de hidtil have haft, men det, der indkom derudover, skulde henlægges til en Fond, der blev kaldt Bevillingsfonden. Denne Bevillingsfonds Midler kunde man da bruge til at ekspropriere Beværtnings af

en saadan Art, at Borgere og Samfundmente at være bedst tjente med at faa dem lukkede. I Landstinget er man ogsaa gaaet bort fra disse Bestemmelser om Bevillingsfonden, og man er gaaet bort fra Bestemmelsen om, at Næringsafgiften skal svares efter Omsætningen af alkoholiske Drikke. Dette beklager jeg meget, og jeg haaber, at det ved senere Forhandlinger mellem Tingene skal lykkes at komme til Forstaaelse paa dette Punkt.

Jeg skal ikke trætte Tinget ved at gaa i Detailler. Der er jo en Mængde Spørgsmaal, man kunde drage frem, og hvormed der er Uoverensstemmelse mellem Tingene. Jeg har imidlertid nu rørt ved nogle af de Spørgsmaal, som efter min Mening ere Hovedpunkterne, og jeg kan indskrænke mig hertil.

Til Slutning vil jeg gerne sige, at mit Hovedindtryk af de Forslag, der her foreligge, et fra Folketinget og et fra Landstinget, er dette, at Folketingets Forslag er et Forslag, der i meget væsentlig Grad maa betegnes som et Ædruelighedsforslag, et Forslag, der kunde virke til Fremme af Ædrueligheden i vort Folk, medens det Forslag, der foreligger her fra Landstinget, er et Stykke Næringslov, et Lovforslag, der efter min Opfattelse ikke kan siges at have synderligt med Ædruelighedsarbejdet at gøre, men mere tager Hensyn til de næringsdrivendes, til Beværternes Interesser. Det er efter min Formening en beklagelig Uoverensstemmelse, der er mellem de to høje Ting; men det er mit Haab, at ligesom de stærkt modstridende Anskuelser i sin Tid mødtes i Kommissionen, saaledes at man dog naaede til Enighed om et Forslag, og ligesom der her i Folketinget første Gang, da man kom til at beskæftige sig med dette Forslag, gjorde sig stærkt modstridende Anskuelser gældende, og man dog ikke desmindre naaede til i Fjor at komme til en saadan Forstaaelse om denne Sag, at Forslaget blev vedtaget med 74 Stemmer mod 1, saaledes vil et fortsat Arbejde i Landstinget og et Arbejde de to Ting imellem sammen med den højtærede Minister ogsaa føre til, at vi faa et Forslag, der bedre kan tilfredsstille de Krav, som man maa stille til en Ædruelighedslov, end efter min Mening det Forslag gør, vi her have faaet fra Landstinget.

**Meyer:** Da Beværtningsforslaget sidste Gang forlod dette Ting, var det som en haabefuld Yngling, der vandrede ud i den vide Verden med de bedste Forhaabninger